

bygning med Kirken. Dernæst er, i Henhold til Anmærkningerne til vedkommende Post i det Finanslovsforslag, jeg nævnte, Kirkens meget store Grundsten udtagne, og der er indsat en Granitstøffel i Stedet. Jeg skal heller ikke dømme om, hvorvidt den er stor eller ikke; for mit personlige Vedkommende synes jeg, den passede bedre i et almindeligt Hus i Maribo end til det kolossale Murværk i Maribo Kirke. Dernæst er der afhugget en Gesims og indsat en anden, det skal jeg blot nævne. Det, jeg særlig vil betone, er, at der nu er taget fat paa, hvad der slet ikke er nævnt i Anmærkningerne til vedkommende Post, nemlig Kirkens Indre, og det arbejdes der paa den Dag i Dag. Dette er saa meget mere forunderligt, synes det mig, som Kirkens Indre vistnok efter alles Mening ikke trængte til nogen Istandsættelse; Kirkens Indre kunde staa fuldstændig godt uden Istandsættelse uden at lide Skade paa nogen Maade. Nu ved jeg meget vel, at der i denne Sag har dannet sig en dobbelt Opinion; jeg ved, at en stor Del af Pressen har udtalt, at den Maade, hvorpaa den ledende Arkitekt søgte at danne det Indre af Maribo Kirke, var fuldstændig korrekt, og at enhver anden Mening derom var fejl. Men der er en anden Opinion, og det er den, der er kommen særlig energisk frem fra Beboerne i Maribo By, og for øvrigt ikke alene fra Beboerne i Maribo By, men fra en stor Mængde Mennesker, som kende den gamle Kirke. Der er nogen Fare for — det skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa — at Synet paa langt Hold skal blive kaldt det overordnede og store Syn, og derimod Synet paa kort Hold nødvendigvis skal være et temmelig underordnet og temmeligt smaaligt Syn paa en Sag. Den Tankegang møder man mange Gange i Livet. Men det er ikke altid Tilfældet, at det forholder sig saaledes. Det, Maribos Borgere — for at bruge et Udtryk, som er blevet brugt særdeles meget i den senere Tid — have ønsket, er, at Maribo Kirkes Indre maatte blive bevaret i den Tilstand, det har været i nu omtrent i 30 Aar, og jeg tillader mig at tro, at det Ønske, der fra disse Mennesker paa denne Maade er kommet frem, hører til den Klasse af Ønsker, man bør kalde berettigede. Jeg mener som saa, at det at søge en Kirke, har foruden den aandelige Trang, der kan tilfredsstilles derved, ogsaa den Betydning, at man ønsker saa meget som muligt at føle sig hjemme og vel i det Kirkerum, hvori man er, og de, som have søgt Maribo Kirke nu i den sidste Menneskealder, have fundet sig vel hjemme i Kirkens Rum, som det var. Nu vil jeg for

ikke i nogen Maade at blive betragtet som smaaligt eller som en hildet Person indrømme, at dersom Maribo Kirkes Indre havde trængt til en Restauration, saa vilde jeg vistnok have fundet, at man i meget høj Grad maatte have overladt Sagen til den vedkommende anerkendte Arkitekt. Men da Maribo Kirkes Indre ikke trængte til en saadan Restauration, og da de Folk, som søgte Kirken, vare særdeles glade ved at have den, som den var, finder jeg, at man ved at gaa mod Ønsket der, egentlig er gaaet imod et berettiget Ønske. Jeg skal af praktiske Hensyn gøre opmærksom paa følgende, hvad der vil være adskillige af de ærede Medlemmer bekendt. Maribo Kirke er en overordentlig lys Kirke. Den har nogle Vinduer, som af Størrelse ere umaadelige. Utsaa da Øsjet i Maribo Kirke er meget stærkt, har det jo sin Betydning, naar Øsjet i Rummet er særdeles stærkt, at Omgivelserne indenfor Rummet saa vidt muligt virke dæmpende paa det indtrængende Lys. Den gule og røde Farve, hvori Maribo Kirke hidtil har været holdt, har aabenbart været en Farve, som var særlig skikket til at dæmpe det stærkt indtrængende Lys. Naar det nu, som det forlyder, skal være saa, at Maribo Kirke skal gøres hvidere, saa vil det have til Følge, at den bliver et temmelig ubehageligt Opholdssted. Det stærkt indstrømmende Lys og de skarpe hvide Vægge ville ubetinget ikke være behagelige for de Folk, som Søndag efter Søndag møde som Kirkegængere i Maribo Kirke. Den højtærede Kultusminister er selvfølgelig af en noget anden Mening end jeg i denne Sag, ellers havde han ikke efter, saa vidt jeg ved, selv at have undersøgt Sagen paa Stedet, resolveret saaledes, at den gule og røde Farve i Maribo Kirke skulde fjernes. Jeg indrømmer ganske vist, at det saakaldte særlige Syn har den Formening, og at rimeligvis den højtærede Kultusminister i Tilslutning til det særlige Syns Formening har udraaft langt fra Haanden, men maaste Spidsen af den lille Finger til Beboerne i Maribo. Der staar i det særlige Syns Erklæring, saa vidt jeg husker — jeg kan ikke Ordhyden ganske — at man anbefaler en mild hvid Farve. Hvis det Tillægsord „mild“ skal have nogen Betydning, maa det jo vel forstås som en hvid Farve med et lille Anstrøg af noget ikke ganske hvidt; og der nævnes ligeledes i det særlige Syns Udtalelse en Henstilling til den ledende Arkitekt om saa vidt muligt at drage de gamle Dekorationer frem, Dekorationer, som jeg nok tror, ere holdte i en lidt mørk Farve, saaledes at i Stedet for det gule og røde, som der har været, vil